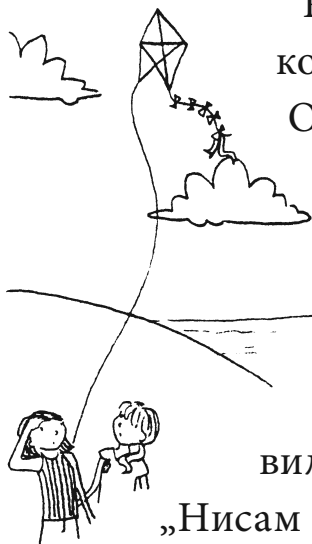




„Не могу да верујем да нам је ово последњи дан одмора!“, каза Рејчел Вокер. Гледала је како се њен змај диже ка ведром плавом небу.

Кирсти Тејт посматрала је како љубичасти змај лети изнад поља, поред Колибе Сирене. „Али, још нисмо пронашле Хедер!“, подсети она Рејчел.

Својим злим чинима, Старац Мраз је прогнао седам вила дугиних боја на Кишно острво. А без вила дугиних боја, Вилинска земља је остала безбојна! Кирсти и Рејчел већ су пронашле Руби, Амбер, Сафрон, Ферн, Скај и Изи. Сада им је остало још само да пронађу Хедер, љубичасту вилу.



Рејчел осети како се конопац којим је пуштала змаја затеже. Она подиже поглед. На дугом змајевом репу блистало је нешто сребрно и љубичасто. „Погледај тамо!“, викну она. Кирсти заклони очи руком. „Шта је то? Мислиш ли да је вила?“, упита она.

„Нисам сигурна“, каза Рејчел намотавајући конопац.



Док се змај лепршајући спуштао ка њима, Кирсти примети да је за његов реп привезана дугачка трака љубичасте боје. Помогла је Рејчел да одвеже траку и изравна је.

„На њој пише нешто ситним сребрним словима“, каза Рејчел.



Кирсти чучну да боље погледа. „Овде пише: Прати ме.“

Одједном ветар понесе траку. Она залепрша по пољу.

„Сигурно нас води до Хедер!“, рече Кирсти и поскочи.

Рејчел спусти змаја. „Мама, смемо ли још једном да претражимо острво?“, викну она.



Госпођа Вокер је причала с Кирстином мамом у башти испред колибе *Сирене*.

Кирстина породица одсела је у

колиби *Делфин*, одмах до ње.

„Наравно, ако се

Кирстина мама слаже“, одговори госпођа Вокер.

„Што се мене тиче, смете“, рече госпођа Тејт. „Али немојте далеко.

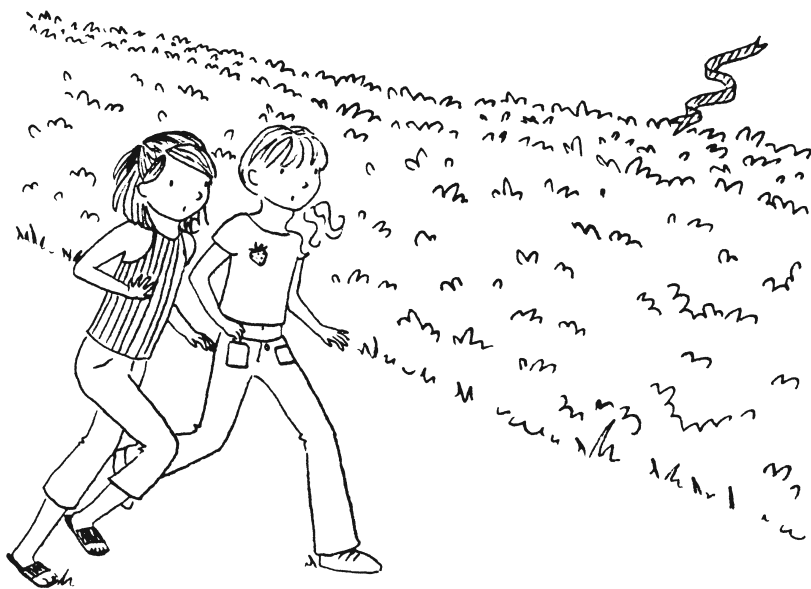
Трајект креће у четири.“

„Мораћемо да пожуримо!“, шапну Рејчел Кирсти.



Потрчале су по мекој зеленој трави за траком коју је носио ветар.

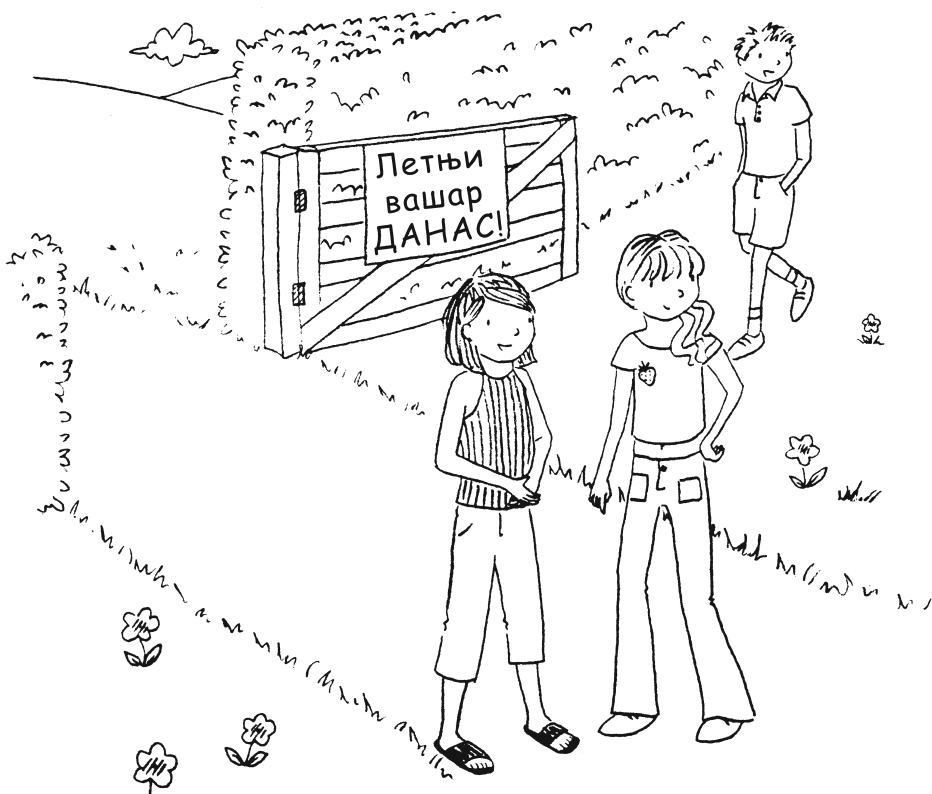
Одједном, трака нестаде иза једне високе живице.



„Где је?“, питала се Кирсти.

„Овде!“, каза Рејчел размичући грање.

Кирсти се провуче кроз живицу за својом пријатељицом. Жива ограда, срећом, није била бодљикава. С друге стране угледаше пут и једну капију. На капији је љубичастим словима писало:





Кирсти и Рејчел прођоше кроз капију и уђоше у једну љупку башту. На тезгама око уредно поткресаног травњака продавале су се шећерна пена и сладолед. Свуда унаоколо људи су ћаскали и смејали се.

„Зар овде није дивно?“, упита Рејчел, изненађено се осврћући. Једна жена им се осмехну. Са собом је водила девојчицу, која је у руци носила неколико балона.





Одједном, Кирсти виде како трака лепрша око вртешке на другом крају травњака. Обавијена око златне шипке, вијорила се на ветру попут заставице.



„Сигурно нас води до вртешке!“, рече Кирсти. Она ухвати пријатељицу за руку и заједно потрчаше ка вртешци.

Вртешка је била љупка попут вилинског замка. Рејчел је одушевљено посматрала дрвене коњиће на блиставим златним шипкама.

„Здраво, вас две!“, рече неки доброћудни глас иза њихових леђа.





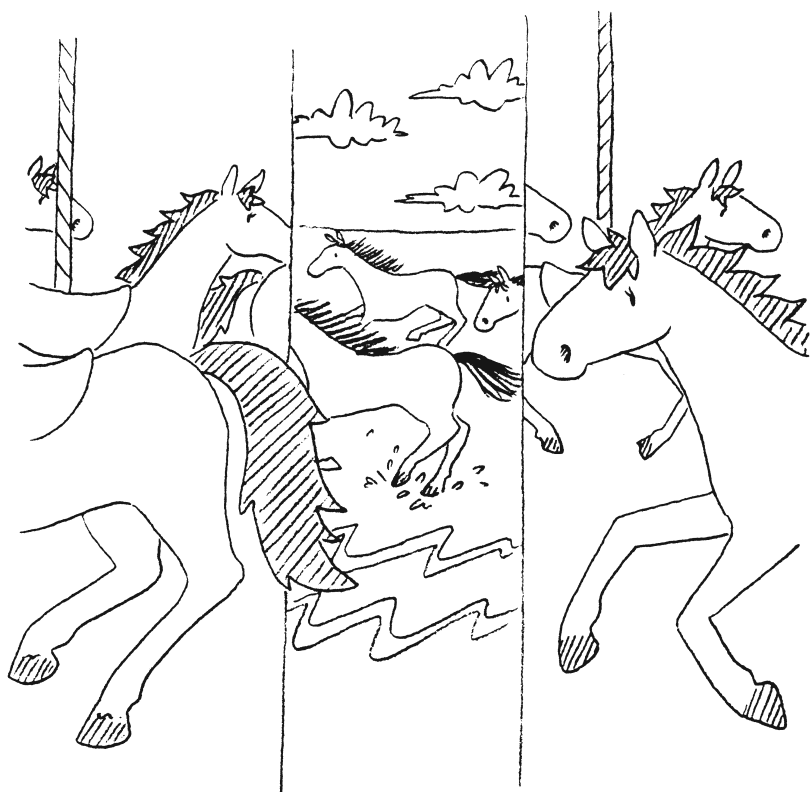
„Ја сам Том Гудфелоу. Да ли вам се свиђа моја вртешка?“

Рејчел и Кирсти окренуше се и угледаше старијег човека седе браде, који се љубазно смешио. „Да, лепа је“, рече Рејчел.



коњићи дижу и спуштају у ритму веселе музике. „Види, Рејчел“, узвикну она. „Коњићи су у бојама дуге! Црвени, наранџасти, жути, зелени, плави, индиго и љубичасти.“

Рејчел се загледа у коњиће. На стубу у средишту вртешке приметила је слику коњића дугиних боја како галопирају по плажи.





Вртешка успори и музика престаде. Господин Гудфелоу се попе да помогне јахачима да сиђу. „Укрцајте се за следећу возњу!“, повука он. Гомила веселе деце поче да узјахује коњиће.

Господин Гудфелоу осмехну се Рејчел и Кирсти. „А вас две?“, упита он, док су му плаве очи ведро сијале.